

Екстазі

Збірка «Екстазі» поєднує три пронизані своєрідною романтикою брутальні й іронічні оповіді про кохання, помсту і пристрасть, кожна з яких змусить пульс пришвидшитись.

Історія перша - про рейв і наставництво. Авторка любовних романів, паралізована і прикута до ліжка, планує помсту своєму розпусному чоловікові.

Історія друга - любовний роман із фармацевтичною індустрією. Красуня Саманта була скалічена ще в утробі матері. Вона мріє знайти чоловіка, що продавав препарат, який призвів до цих наслідків. Знайти - і пригостити його диявольським зіллям.

Історія третя - у стилі ейсид-гауз. Чарівна й успішна Гізер нещаслива у шлюбі. Але схоже, що рейвер Ллойд із Лейта може подарувати їй той екстаз, якого вона так бажає...

КУЛЬТРЕАД

ЕКСТАЗИ

ІРВІН ВЕЛШ

КСД

КУЛЬТ**READ**

IRVINE WELSH

ECSTASY

THREE TALES OF CHEMICAL ROMANCE

STORIES

ІРВІН ВЕЛШ

ЕКСТАЗИ

ТРИ ІСТОРІЇ ПРО КОХАННЯ Й ХІМІЮ

ЗБІРКА

**ХАРКІВ
2024 КСД**

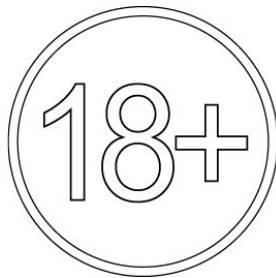
КСД

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2024

ISBN 978-617-15-0696-1 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Електронна версія зроблена за виданням:

Редакція висловлює подяку Тетяні Щегринець за допомогу в роботі над проектом

First published as ECSTASY in 1996 by Jonathan Cape, an imprint of Vintage. Vintage is part of the Penguin Random House group of companies.

Перекладено за виданням:
Welsh I. Ecstasy : Stories / Irvine Welsh. —
London : Vintage Books, 2009. — 288 p.

Переклад з англійської *Бориса Превіра*

Дизайнер обкладинки *Іван Дубровський*

Обережно! Ненормативна лексика

Велш І.

В27 Екстазі. Три історії про кохання й хімію : збірка / Ірвін Велш ; пер. з англ. Б. Превіра. —
Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2024. — 320 с.

ISBN 978-617-15-0518-6
ISBN 978-009-95-9091-0 (англ.)

Збірка «Екстазі» поєднує три пронизані своєрідною романтикою брутальні й іронічні оповіді про кохання, помсту і пристрасть, кожна з яких змусить пульс пришвидшитись.

Історія перша — про рейв і наставництво. Авторка любовних романів, паралізована і прикута до ліжка, планує помсту своєму розпусному чоловікові.

Історія друга — любовний роман із фармацевтичною індустрією. Красуня Саманта була скалічена ще в утробі матері. Вона мріє знайти чоловіка, який продавав препарат, що призвів до цих наслідків. Знайти — і пригостити його диявольським зіллям.

Історія третя — у стилі ейсид-гауз. Чарівна й успішна Гізер нещаслива у шлюбі. Але схоже, що рейвер Ллойд із Лейта може подарувати їй той екстаз, якого вона так бажає...

УДК 821.111(73)

© Irvine Welsh, 1996

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2024

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2024

Сеңді Макнейру

Кажуть, смерть убиває, але це не так.

Убивають нудьга й байдужість.

«Мало. *The Stooges* та інші історії», Іггі Пон¹

¹ Мемуари Іггі Попа. (Тут і далі прим. пер.)

Висловлюю любов і захват Анні, друзям і рідні й усім хорошим людям. Кому треба — зрозуміє.

Дякую Робіну й видавцям за підтримку й турботу.

Дякую Паоло за рідкісні записи Марва, особливо «Piese of Clay»; Тоні — за євротехно; Джанет і Трейсі — за гепі-гауз; та Діну з Френком — за габер. Подяка Антуанетті за стереосистему й Бернарду за хату.

Шлю привіт тусовкам Единбурга, Глазго, Амстердама, Лондона, Манчестера, Ньюкасла, Нью-Йорка, Сан-Франциско й Мюнхена.

Уперед, «Гіберніан»!

Салют.

Лоррейн іде в Лівінгстон

ІСТОРІЯ ПРО РЕЙВ І НАСТАВНИЦТВО

Деббі Доноуан і Гері Данну

1. Ребеккині цукерки

Ребекка Наварро сиділа у своїй просторій оранжереї, виглядаючи на барвистий свіжий садок. Аж із другого його краю, ген біля муру, Перкі підрізав трояндові кущі. Засліплена сонцем, що лилося на неї крізь скло, вона не так бачила, як уявляла знайомий діловитий вираз на його обличчі. Її розморило від спеки, тягнуло спати. Піддавшись знеможі, вона випустила з рук товстий машинопис, що, глухо гупнувши, плюхнувся на скляний кавовий столик. На першій сторінці був заголовок:

БЕЗ НАЗВИ. У ПРОЦЕСІ
(Роман про наставницю міс Мей № 14)

Сонце заступила темна хмара, і Ребекка спам'яталася. Скориставшись нагодою, зиркнула на своє відображення в склі щойно затінених дверей. По короткій хвилі огиди до самої себе вона змінила профіль на анфас і втягнула щоки. Новий образ миттю стер із пам'яті провислу шкіру на підборідді — так, що Ребекка вирішила винагородити себе за це.

Перкі завзято порався або ж просто вдавав. У них був власний садівник, що старанно й професійно працював, та Перкі завжди знаходив привід покопатися в садку. Казав, йому так легше думається. Нізащо в житті Ребекка не здогадалася б, про що думає її чоловік.

Хоч Перкі її і не бачив, Ребекка однаково потягнулася до коробки крадькома. Знявши верхній шар цукерок, похапцем дістала два ромові трюфелі з нижнього. Запхала в рота й, мало не знепритомнівши від нападу слабкості, швидко зажувала. Найголовніше — швидко проковтнути, бо так здавалося, ніби обманюєш організм, змушуєш його недбало обробляти калорії, пропускаючи їх якнайшвидше.

Та самообман розвіявся, щойно по шлунку розлилася солодка млість. Вона буквально відчула, як організм неспішно болісно розкладає бридку отруту, ретельно зважуючи кожнісінький токсин і калорію перед відправленням їх у ті частини тіла, де вони завдадуть найбільшої шкоди.

Ребекка спочатку було подумала, що то в неї почався черговий напад тривожності, відчуваючи неквапний пекучий біль. Лише за декілька

секунд їй сяйнула вірогідність, а затим — реальність, що це дещо більше. Перехопило дух, у вухах задзвеніло, усе навколо завертілося. Вхопившись за горло, Ребекка гепнулася з крісла на долівку оранжереї. Обличчя перекошилося, і з рота полилася змішана із шоколадом слина.

За кілька метрів далі Перкі стриг кущі. «Полити треба», — подумав він, відходячи оцінити свою роботу, аж раптом кутиком ока помітив, як на землі в оранжереї щось смикається...

2. Ясмін їде в Йовіль

Івонн Крофт узяла примірник книжки Ребекки Наварро «Ясмін їде в Йовіль». Її дратувала материна пристрась до історій про наставницю міс Мей — серії дешевих дамських романів, — але від цього тяжко було відірватися. Інколи читиво так її захоплювало, аж ставало дещо тривожно. Івонн сиділа в позі лотоса у великому плетену кріслі, яке разом з односпальним ліжком, дерев'яною шафою, тумбою та мініатюрною раковиною було частиною простого вмеблювання крихітної кімнатки сестринського гуртожитку лондонської лікарні святого Губбіна.

Вона жадібно поглинала останні дві сторінки книжки — кульмінацію роману — хоч і прекрасно знала, чим усе скінчиться. Хитра звідниця міс Мей (яка в кожній книжці Ребекки Наварро поставала в різних іпостасях) викриє підступи негідника сера Родні де Морні, а чуттева, гаряча й нестримна Ясмін Делакур возз'єднається зі своїм справжнім коханням, молодцем Томом Резніком. Усе так само, як у попередньому романі Ребекки Наварро — «Люсія їде в Ліверпуль», де чарівлива головна героїня разом із чиновником ост-індійської компанії Квентіном Гаммондом рятується від викрадачів із контрабандистського судна, що везе її в рабство до поганця Мільберна Дарсі.

Та попри те, читала Івонн захоплено, поринувши у світ любовних пригод — такий далекий від реальності восьмигодинних вечірньо-нічних змін у відділенні для літніх пацієнтів, де вона доглядала за кволими, немічними людьми, що в очікуванні смерті перетворювалися на обвислі, хрипкі, крихкі, вузлуваті пародії на самих себе.

С. 224

Том Резнік мчав, як вітер. Знав, що Північ, його міцна кобила, страждає; і, якщо так нещадно гнати вірну й шляхетну тварину, вона залишиться кульгавою на все життя. І заради чого? З тяжким серцем усвідомлював Том, що нізащо не встигне в Бронді-гол до того, як Ясмін поєднають у шлюбі з негідником сером Родні де Морні. Потайки від прекрасного янгола цей шахрай планував позбавити її всіх статків, відвівши для красуні скромну роль наложниці-бранки.

На балу сер Родні був спокійний і зичливий. Ясмін мала прекрасний вигляд, як ніколи. Сьогодні вона віддасть йому свою честь, і сер Родні сповна насолодиться приборканням затятої норовливиці. До друга підійшов лорд Б'юмонт.

— А ваша майбутня дружинонька — ще той скарб. Зізнатися, Родні, мій любий друже, я і не думав, що вам вдасться підкорити її серце, адже був переконаний: нас двох вона вважає слизькими типами.

— Не слід недооцінювати ловця, мій любий друже, — всміхнувся сер Родні. — Я маю досвід і знаю, що найголовніше — не злякати звірини. Тож просто тримався оддалік, чекаючи слушної нагоди об'явитися й завдати удару милосердя.

Відправивши надокучливого Резніка за кордон, сер Родні підняв брову й стишив голос:

— Прошу вас пильнувати, друже мій.

Хутенько оглянувся навсібіч і переконався, що за музикою оркестру їх не чують, а тоді провадив далі:

— Так, я влаштував йому незаплановане переведення до сассекських рейнджерів, яких відправили в Бельгію. Плекаю надію, стрільці Боні вже звели його з цього світу!

— Пощастило ще, що леді Ясмін повелася не як належить вихованій жінці, — посміхнувся Б'юмонт. — Її зовсім не збентежило, що ми навідали її вдвох. Переживати за долю якогось босяка, котрого й не помітив би хтось вищого становища, негоже для особи, що мітить у високий світ.

— Так, Б'юмонте, вона — розпусниця в подобі невинного янгола. Та щоб з неї вийшла путня дружина, її доведеться зламати. І цим я, власне, і займуся цієї ж ночі!

Сер Родні не знав, що за порт'єрою ховається висока жінка. Міс Мей чула все. Вона тихо вислизнула зі сховку, розчинилася серед гостей, залишивши його сам на сам із мріями про Ясмін. Увечері планувався²

Івонн відірвалася від книги на стук у двері. Це прийшла її подруга — Лоррейн Гіллеспі.

— Сьогодні знову в нічну? — посміхнулася до неї Лоррейн.

Незвична посмішка, подумала Івонн. Така завжди ніби адресується кудись тобі за спину. Іноді, коли подруга дивилася таким поглядом, складалося враження, ніби це й не Лоррейн узагалі.

— Ага, оце так пощастило. Бісова сестра Брюс, стара торба з кістками.

— А ще сестра Пейтл і її накази недороблені, — скривилася Лоррейн. — «Поміняй постіль, а як скінчиш — рознеси ліки. Після того поміряй пацієнтам температуру, тоді...»

— Ага... сестра Пейтл. Геть схибнута.

— Івонн, можна чаю?

— Так, вибач... Тільки чайник увімкни. Пробач, що так негостинно, але не можу від книжки відірватися.

Лоррейн пішла до раковини позаду Івонн, набрала й поставила чайник. Минаючи Івонн, нахилилася над кріслом, і в ніздрі їй ударив аромат її парфумів і шампуню. Мимохіть узяла пальцями пасмо лискуче-білявого волосся.

— Господи, Івонн, волосся шикарне. Яким шампунем користуєшся?

— «Шварцкопф». Подобається?

— Так, — відказала Лоррейн, відчуваючи дивну сухість у горлі. — Дуже.

Повернулася до раковини й зняла чайник.

— Сьогодні в клуб ідеш? — запитала Івонн.

— Так, звісно. У клуб я завжди готова, — усміхнулася Лоррейн.

² Тут і далі відтворено авторську пунктуацію, зокрема відсутність крапок.

3. Тіла Фредді

Ніщо не давало Фредді Ройлу такого стояка, як вигляд заціпенілого тіла.

— Ця з певними ушкодженнями, — пояснив санітар Ґлен, завозячи в морг каталку з трупом.

Фредді забило подих. Оглянув тіло.

— Гарненька, — хрипко протягнув він по-сомерсетськи. — На машині розбилася?

— Так, бідося. М-25. Утратила забагато крові, поки вдалося її витягнути, — ніяково пробубнів Ґлен.

Його злегка млоїло. Зазвичай труп для нього був просто трупом — він їх бачив у всяких станах. Проте часом, коли людина молода або ж настільки чарівна, що вроду її видно навіть крізь місиво плоті, яка від неї залишилася, його сковувало відчуття марної втрати. Сьогодні був саме такий випадок.

Одна нога дівчини — розірвана до кістки. Фредді провів рукою по вцілілій. На дотик та була бездоганна.

— Навіть трохи тепла ще, — зауважив він. — Дещо занадто, як на мій смак.

— Ну, Фредді, — почав був Ґлен.

— Вибач, приятелю, — усміхнувся Фредді, витягнув гаманця, дістав кілька купюр і передав їх Ґлену.

— Дякую, — відповів санітар, складаючи гроші в кишеню й поспішно виходячи.

Прямуючи коридором до ліфта, щоб піднятися в їдальню, Ґлен перебирав пальцями купюри в кишені. Ця частина обряду — передача грошей — тішила й водночас принижувала його. Він ніяк не міг розібратися, котру з емоцій відчував більше. Міркував так: чому він мусить відмовлятися від коштів, якщо в схему залучено всіх? Ті придурки, патрони лікарні, забирали собі більше, ніж він коли-небудь заробить.

Безперечно, міркував сердито Ґлен, патрони знають про Фредді все. Їм відомі справжні таємниці ведучого токшоу про стосунки «З любов'ю від Фреда» й автора кількох книг, зокрема «Як це робиться? Фредді Ройл про крикет», «Сомерсет Фредді Ройла», «Сомерсетські премудрості», «Прогулянки Заходом із Фредді Ройлом»

та «101 фокус від Фредді Ройла». Ага, ті патрони знають, що цей статечний член суспільства, турботливий дядечко цілої країни робить із тілами, які сюди привозять. Просто добродійні збори Фредді принесли закладу мільйони фунтів. Це підняло престиж патронів і перетворило лікарню святого Губбіна на передовий лікувальний заклад країни. Своєю чергою патрони лише мали мовчати й час до часу ділитися із сером Фредді тілами.

Розмірковуючи, як сер Фредді пізнає рай без кохання зі шматком мертвого м'яса, Глен зайняв чергу в їдальні й оглянув страви на вітрині. Вирішив замість бутерброда з беконом узяти сирний. Думки про Фредді нагадали йому старий некрофільський анекдот: настане день, і якась гнила пизда тебе видасть. Тільки це буде не Глен: аж занадто щедро платив йому Фредді. Згадка про гроші й те, що на них можна купити, навела Глена на думку про сьогоднішню вечірку в клубі «SW1». Вона буде там — він часто бачив її суботами — або ж у «Гараж-сіті» на Шафтсбері-авеню. Про це йому розказав Рей Герроу, асистент хірурга. Рей любив джангл — як і Лоррейн. Він був нормальним хлопцем, і Глен часто позичав у нього касети. І хоч ніяк не розумів джанглу, не полишав спроб заради Лоррейн. Лоррейн Гіллеспі. Красуня Лоррейн. Сестра-практикантка Лоррейн Гіллеспі. Він знав, що вона дуже старанна й сумлінно виконує свої обов'язки. А ще — що преться від рейвів в «AWOL», «Гелері» й «Гараж-сіті». Та найбільше йому хотілося знати, яка з неї коханка.

Коли нарешті дійшов до кінця черги й розрахувався, побачив за одним зі столиків білявку. Імені її він не знав — лише, що це подруга Лоррейн. Судячи з усього, вона тільки виходить на зміну. Подумав сісти біля неї, завести розмову, може, навіть розпитати трошки про Лоррейн. І вже був попрямував у її бік, та раптом, скоряючись раптовому імпульсу, недбало плюхнувся на стілець за кілька столів від неї. Вкусив бутерброд, проклинаючи свою нерішучість. Лоррейн. Якщо йому страшно заговорити з її подругою, як він зібрався розмовляти з нею?

Дівчина встала й, проходячи повз, усміхнулася йому. Його настрої миттю покращився. Побалакає з нею наступним разом, а після того — уже як вона буде з Лоррейн.

Коли повернувся у вестибюль, почув, як Фредді порається в морзі. Заглянути не наважився, але крізь хиткі двері чув усе. До нього

долинав хрип Фредді:

— Отак, отак, отак, чудова дівчинка!

4. Госпіталізація

Швидка прибула скоро, але для Перкі час розтягнувся. Спостерігаючи, як Ребекка корчиться й стогне на землі в оранжереї, він мимохіть узяв її за руку.

— Спокійно, старенька, лікарі вже їдуть, — повторив він кілька разів.

— Незабаром поправишся, — сказав він, коли санітари всадовили її в крісло, наділи кисневу маску й покотили в карету.

Здавалося, він дивиться німий фільм, у якому його власні заспокійливі слова звучали як кепсько записаний закадровий голос. Аж тут Перкі побачив Вільму й Алана Фослі, що вийшли на моріжок.

— Усе добре, — запевнив він їх. — Усе гаразд.

Санітари й собі так само запевнили Перкі, сказавши, що напад був несильний. Та від їхнього заспокоєння легше йому не стало, тільки настрої зіпсувався. Залишалось лише сподіватися, що вони помилилися й лікар дасть гіршу оцінку.

Рясний піт стікав по ньому, а він перебирав у голові варіанти: «Найкращий сценарій: їй кінець, і я підроблю заповіт. Непоганий: вона виживе й швидко допише останній роман».

Але, збагнувши реальність найгіршого розвитку подій, він аж пересмикнувся. За ним Ребекка виживе, але залишиться калікою — можливо, навіть овочем, який більше не зможе писати й лише тягтиме ресурси.

— Містере Наварро, а ви хіба з нами не їдете? — спитався один із санітарів ніби як обвинувальним тоном.

— Відправляйтеся, а я — за вами на машині, — сердито відрізав Перкі.

Він звик розмовляти наказовим тоном із людьми цього класу, коли вони мали нахабство вказувати йому, що робити. Озирнувся на троянди. Так, спершу треба їх полити. У лікарні розпочнеться метушня через приймання його старої, тож без поливу нікуди.

Увагу Перкі заповлонив рукопис на кавовому столику. На титульній сторінці була пляма шоколадної блювоти. Скривившись, він сяк-так відтер її хустинкою, відкривши пожмаканий мокрий папір під нею.

Відтак, перегорнувши кілька аркушів, сів читати.

5. Без назви. У процесі(Роман про наставницю міс Мей № 14)

С. 1

Щоб обігріти крихітний клас старенького пасторського будиночка в Селкірку треба був зовсім дрібний вогник. Знаний своєю ошадливістю настоятель тамтешньої парафії, преподобний Ендрю Бітті, вважав це великою перевагою.

На противагу скромності чоловіка, його дружина Флора була навдивовижу щедра. Вона прийняла життя в простоті, коли грошей негусто, і навчилася поводитися в повсякденні, як висловлювався чоловік, «практично». Жодна скрута не могла зламати її духовної щедроти. Ендрю ж не просто приймав це — він обожнював дружину за цю рису. Подумати лишень: настільки чудова, вродлива жінка облишила високе товариство Лондона заради бідного життя, яке міг запропонувати він. Це лише підтримувало його віру в праведність свого покликання й чистоту її кохання.

Біля вогника шулилися їхні дві доньки, що успадкували Флорину духовну щедроту. Старша, сімнадцятирічна Агнеса Бітті, красуня з білосніжною шкірою, відкинула пасмо чорного волосся, щоб краще бачити сторінку «Щомісячника леді».

— Шикарне вечірнє вбрання! Маргарет, ти тільки поглянь, — захоплено вигукнула вона, показуючи сторінку журналу молодшій на рік сестрі, яка мляво совала вуглики в куценькому вогнику. — Корсет із синього атласу, що спереду заціпається на діаманти!

Маргарет підскочила й спробувала вихопити журнал із рук сестри. Агнеса вчепилася міцніше. Серце її на мить завмерло від страху, що папір порветься, та все ж вона спромоглася засміятися й відповісти напрочуд поблажливим тоном:

— Сестро люба, а чи не замала ти, щоб цікавитися подібними речами?

— Молю, прошу, дай подивитися! — благала Маргарет, з останніх сил хапаючись за сторінку, що вислизала з рук.

Запалившись, дівчата навіть не помітили, як увійшла їхня нова вчителька. Худосочна англійка скривилася й голосно промовила:

— Хіба такої поведінки очікувала я від доньок своєї любої подруги Флори Бітті? Наступного разу перед приїздом я подумаю двічі!

Дівчата знітилися, та Агнеса вловила грайливу нотку в догані наставниці.

— Мадам, якщо мене теж виведуть у світські кола Лондона, мені доведеться подбати про вбрання!

Жінка глянула на неї.

— Вміння, освіченість й етикет — важливіші для юної особи у вищому світі, аніж її вбрання. Чи можете ви уявити собі, щоб ваша люба матінка або батечко-преподобний — при всій їхній скромності — бажали б, щоб ви осоромилися на лондонських балах? Панянку, міркування про гардероб залиште досвідченим людям, а самі зосередьтеся на справах важливіших!

— Так, міс Мей, — відповіла Агнеса.

Дівчина невиправно норавлива, подумала міс Мей. Зовсім як її люба матінка — близька подруга вчительки, з якою вони дружили ген від часів, коли Аманду Мей та Флору Кіркланд разом представили в лондонському світі.

Перкі швиргонув машинопис на столик.

— Ох і маячня, — буркнув він. — Просто ідеально, блядь! Кобила в ударі. Заробить нам ще один статок!

Радісно потираючи руки, він вийшов у садок і попрямував до троянд. Раптом у грудях зросла тривога, він кинувся назад в оранжерею та підняв рукопис. Прогортав далі. Тексту було вже цілих сорок дві сторінки, але вже на двадцять шостій він перейшов у вервечку незв'язаних речень і поспішних приміток на полях. До завершення йому ще — як до неба рачки.

«Сподіваюся, зі старенькою все буде добре», — подумав Перкі, відчувши гостру потребу бути біля дружини.

6. Лоррейн та Івонн роблять відкриття

Лоррейн та Івонн готувалися до зміни, а після збиралися піти на шопінг прикупити одягу. Увечері вони підуть у джангл-клуб, де гедлайнером буде Голді. Лоррейн дещо спантеличило, що Івонн ніяк не відірветься від книжки. Але їй можна: сестра Пейтл не її ж начальниця. Вона вже зібралася підігнати подругу, сказати їй ворухитися, та на очі трапилося ім'я авторки на обкладинці. Глянула на фото ефектної молодої жінки на звороті. Знімок був дуже старий, тож якби не ім'я, Лоррейн нізащо не упізнала б Ребекки Наварро.

— Не може бути! — Очі Лоррейн округлилися. — Ти бачила портрет авторки?

— Га?

Івонн подивилася на глянсувату рельєфну палітурку книжки. Там був портрет молодої жінки в корсеті з мрійливим поглядом в очах.

— Це вона написала? То авторка на обкладинці?

— Ребекка Наварро? — уточнила Івонн, дивлячись на зворот.

— Її поклали вчора до Діна, у шосту палату. З інсультом!

— Ого! І яка вона?

— Ну як тобі сказати?.. Геть не така! А ще поводитья як пришелепувата, але то, мабуть, через інсульт.

— Ну, само собою, — гмикнула Івонн. — Дізнаєшся, чи може вона подарувати кілька примірників?

— Ага, добре, — відповіла Лоррейн. — А ще вона дуже набрала. Жирна, як льоха!

— Фе! От уяви собі, як воно: спочатку ти така, а тоді розпливаєшся.

— Еге ж, еге ж, але Івонн, — зиркнула Лоррейн на годинник, — нам час іти.

— Ага... — погодилася Івонн, закладаючи книгу, і встала з крісла.

7. Перкова дилема

Ребекка ридала. Як і щоразу того тижня, коли він приходив її навідати. Це непокоїло Перкі. Коли Ребекка плаче, це означає, що вона пригнічена. Коли пригнічена — не пише: не може. А коли не пише... Бухгалтерію вона завжди лишала на Перкі, який своєю чергою малював набагато привабливішу картину їхнього фінансового становища, ніж насправді. Просто він мав деякі витрати, про які Ребекка не здогадувалася. Мав потреби — зациклена на собі, самозакохана стара кобила ніколи їх не збагне.

Усі їхні стосунки будувалися на тому, що він потакав її самолюбству, скоряючи власні потреби її неосяжному марнославству. Чи то пак, так би було, не май він власного, потаємного життя, бо вважав, що заслужив на хоч якусь компенсацію. Від природи Перкі був людиною вишуканих смаків, не менш розтратливою, ніж її срані героїні.

Він окинув жінку задумливим поглядом, оцінюючи збитки. Те, що сталося, навряд чи назвеш важким інсультom. Ребекка не втратила здатності розмовляти («Погано», — подумав Перкі), до того ж його запевнили, що решта її вмінь не постраждала («Це вже добре», — зауважив він). Однак на вигляд все було дуже бридким. З одного боку її лице нагадувало шматок пластмаси, який поклали занадто близько до вогню. Він робив усе, щоб самозакохана сука не бачила власного відображення, але було дарма. Вона наполягла, щоб у палаті їй поставили дзеркало.

— О, Перкі, я страшна! — проскиглила Ребекка, оглядаючи в дзеркало власну потворну пику.

— Не кажи дурниць, кохана. Все владнається, от побачиш!

«Визнай, стара, красунею ти ніколи й не була. Жирна, ще й шоколадом зверху напихалася», — подумав він. Лікарі казали десь те саме, тільки послуговувалися терміном «надмірна вага». Щоб у жінки сорока двох — на цілих дев'ять років молодшої за нього, хоч так одразу й не скажеш — було двадцять кіло зайвої ваги. Сам термін «надмірна вага» мав чудодійну силу. Те, як лікарі промовляли його, у цілком правильному — медичному, клінічному — контексті, неабияк її ранило. Він це помічав. Ці два слова різали її по живому.

Окрім обличчя, якихось особливих естетичних змін у зовнішності Ребекки він не побачив. Уся правда в тому, збагнув він, що вона була бридка йому вже давно — а може, і завжди — через дитячість, самозакоханість, метушливість і, понад усе, ожиріння. Вона була жалюгідна.

— О, любий мій Перкі, ти й правда так вважаєш? — простогнала Ребекка, радше собі, ніж йому, а тоді повернулася до сестри Лоррейн Гіллеспі. — Сестричко, це справді мине?

Лоррейн усміхнулася до неї:

— Переконана в тому, місіс Наварро.

— От бачиш? Слухай, що каже ця мила юна леді, — усміхнувся Перкі, запитально глипнув на Лоррейн і, витримавши зоровий контакт трохи довше, грайливо підморгнув їй.

«Ця з неспішних», — подумав Перкі, що вважав себе знавцем жінок. Часом, міркував він, краса вражає одразу, і ти такий: «Ого!». А тоді потроху звикаєш до неї. Та найкращі, як ось ця сестричка-шотландочка, діють на тебе повільно, але впевнено, розкриваючись по-новому з кожним іншим настроєм, поглядом. Такі дають створити про себе неясне, розмите враження, а тоді, буває, як глянуть, коли найменше того очікуєш.

— Так, — розчулилася Ребекка, — моя люба сестричка. Така добра й уважна, еге ж, сестричко?

Лоррейн відчула лестоці й водночас приниження. Єдине, про що вона зараз думала, — це кінець зміни. Бо сьогодні саме той вечір. Голді!

— А ще ви сподобалися Перкі! — прощобетала Ребекка. — Він ще той ловелас, еге ж, Перксе?

Перкі вичавив із себе усмішку.

— Але він такий романтичний, такий душка — не знаю, що й робила б без нього.

Уловивши щонайтісніший зв'язок з Ребеккою, Перкі інстинктивно поклав на тумбочку біля неї диктофон і кілька чистих касет. Подумав, що це, може, і жорстоко, але він був у відчаї.

— Можливо, робота над новою книгою про міс Мей покращить тобі настрій, моя люба...

— О, Перксе... Зараз писати я точно не здатна. Подивися на мене. Я страшна. Як я можу думати про романтичні історії?

Перкі відчув у грудях важкий страх.

— Дурниці. Ти — найвродливіша жінка на світі, — процідив він крізь міцно стиснуті зуби.

— О, мій любий Перкі... — завела було вона, та Лоррейн заткала її термометром.

Перкс кинув холодний погляд на цю незугарну постать, не припиняючи, однак, розслаблено усміхатися. Дволикість давалася йому напрочуд легко. Одначе над ним нависала величезна проблема: без ще одного роману про наставницю міс Мей видавець, Джайлз, не висере ста вісімдесяти тисяч авансу за наступну книгу. Що куди гірше — він подасть у суд за порушення договору й зажадає назад дев'яносто тисяч за цю. А тими грошиками давно розпоряджались численні лондонські букмекери, шинкарі, ресторатори й повії.

Ребекка не припиняла зростати — не фізично, а як письменниця. «Дейлі мейл» нарекли її «найкращою живою романісткою світу», тоді як «Стандард» писав, що вона — «головна наставниця британських принцес». Новий роман мав стати найбільшим її успіхом. Перкс конче потребував рукопису — продовження «Ясмін їде в Йовіль», «Пола їде в Портсмут», «Люсія їде в Ліверпуль» і «Нова їде в Норвіч».

— Страшенно хочу почитати ваші книги, місис Наварро. Моя подруга — велика ваша шанувальниця. Допіру закінчила «Ясмін їде в Йовіль», — сказала Лоррейн Ребецці, виймаючи термометр їй із рота.

— То почитаєте! Перксі, любий, не забудь привезти сестричці книжок... Ой, і так, сестричко, дуже-дуже прошу, називайте мене просто Ребекка. Я ж, звісно, і далі кликатиму вас сестричкою, бо вже звикла, хоча, безперечно, Лоррейн — дуже красиве ім'я. Ви нагадуєте мені молоду французьку графиню... Знаєте, ви — наче леді Кароліна Лем, хоч це радше комплімент її портрету, бо вона й близько не така вродлива, як ви, моя люба. Але вона моя героїня: неперевершена романтична душа, що не боїться навіть зганьбитися в ім'я кохання — як усі найдостойніші жінки в історії. А ви, люба сестричко, пішли б на ганьбу заради кохання?

«О, розпизділася, свиноматка», — подумав Перкс.

— Ну, навіть не знаю, — знизала Лоррейн.

— Атож, пішли б. У вашій зовнішності є щось нестримне, непокірне. А ти, Перксі, як гадаєш?

Перкі відчув, як підскакує його тиск, осідаючи сіллю на губах. Ця форма... гудзики... так би й розщібав їх по одному... Вичавив із себе холодну усмішку.

— Так, сестричко, — вела далі Ребекка, — я бачу вас консорткою леді Кароліни Лем на пишному балу, де вам не дають проходу кавалери, охоплені бажанням потанцювати з вами... Ви вмієте танцювати вальс, сестричко?

— Ні, я більше гауз люблю, особливо джангл і подібні речі. Люблю ще транс, геридж і техно — ну, таке щось. А що?

— А навчитися танцювати вальс хотіли б?

— Не думала якось. Мій жанр — гауз з елементами джанглу. Як от у Голді.

— Але вам варто спробувати, сестричко, повірте, — наполегливо витягнулося одутле лице Ребекки.

Лоррейн була трохи збентежена, бо відчувала на собі погляд Перкі. Навіть у формі вона почувалася, як на огляді, наче якась дивина, яку піднімають до очей і розглядають зблизька. Пора забиратися. Скоро прийде сестра Пейтл, тож якщо не поквапитися — буде їй непереливки.

— З якого краю мальовничої Шотландії ви родом? — усміхнувся Перкс.

— Лівінгстон, — відрізала Лоррейн.

— Лівінгстон, — повторила Ребекка. — Яка красива назва. Часто буваєте вдома?

— Так, навідую маму.

«Так, у цій шотландочці щось є», — подумав Перкс. Вона не лише діяла на його гормони, а й допомагала Ребецці. Дівчина неначе заряджала її, вдихала в неї життя. Як тільки Лоррейн залишила їх, дружина продовжила плакатися й нити, жаліючи себе. Тоді ж пішов і він.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ